



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 878/2022
13.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драшко Петров, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“ Сурдулица кога заступа Општинско правобранилаштво у Сурдулици, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4091/21 од 21.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 13.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4091/21 од 21.09.2021. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П1 136/2020 од 25.05.2021. године у ставу I изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење директора туженог ЈП „Водовод“ П.О. Сурдулица број .. од 03.01.2018. године као незаконито, те да се тужени обавезе да тужиоцу као запосленом плати накнаду штете у износу од 12 зарада које је остварио у моменту престанка радног односа, као неоснован. У ставу II изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 37.900,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4091/21 од 21.09.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је изјавио дозвољену и благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

Није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се не указује на друге конкретне повреде одредаба парничног поступка у доношењу другостепене пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време, као руководилац ... сектора по Уговору о раду број .. од 09.12.2014. године, а радни однос је засновао код туженог 04.10.1982. године. Тужени је дана 03.01.2018. године донео решење којим је утврдио престанак радног односа тужиоцу са 31.12.2017. године, услед навршетка 65 година живота и преко 35 година стажа осигурања, а дана 15.01.2018. године је донето и решење о исплати отпремнине због одласка у старосну пензију. Према наводима тужбе, наведено решење о престанку радног односа је незаконито, јер тужени није тражио изјашњење тужиоца у вези са даљим наставком његовог рада. Осим тога, тужилац је током поступка указивао на то да му је радни однос престао 31.12.2017. године – ретроактивно, пре него што је тужиоцу уручено решење о престанку радног односа и то дана 08.01.2018. године. Тужени је током поступка истицао да је наведено решење декларативног карактера, јер је донето применом разлога који наступа по сили закона због испуњења услова за старосну пензију и да није постојао споразум о даљем наставку рада тужиоца.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови закључују да је у тренутку престанка радног односа тужилац испуњавао опште услове за престанак радног односа, година живота и укупног стажа осигурања, те да није постигнут споразум о продужењу његовог радног односа након 31.12.2017. године, нити је тужилац током поступка о наведеном пружио доказе. Напротив, нижестепени судови закључују да је тужилац до краја календарске 2017. године остао у радном односу код туженог у обостраном интересу, како због потребе посла, тако и због бољег просека зараде, као основице за утврђивање висине отпремнине. Стога, нижестепени судови закључују да је побијано решење о престанку радног односа тужиоцу законито. Из наведених разлога, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број .. од 03.01.2018. године, као и да се тужени обавезе да му исплати накнаду штете у износу од 12 зарада које је остварио у моменту престанка радног односа.

Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да је тужиоцу законито отказан уговор о раду, као и да тужиоцу не припада право на накнаду штете у износу од 12 зарада до момента престанка радног односа.

Одредбом члана 175. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/2005...95/2018 - аутентично тумачење) прописано је да радни однос престаје када запослени наврши 65 година живота и најмање 15 година стажа осигурања, ако се послодавац и запослени другачије не споразумеју.

Из цитиране законске одредбе произлази да су прописани услови за стицање основа за престанак радног односа у смислу навршетка година живота и стажа осигурања, и да постоји један негативни услов - да радни однос не буде продужен споразумом. Уколико је до продужења радног односа дошло, примена овог основа за престанак радног односа се одлаже до истека продужетка. Дакле, трајање уговора о раду се може продужити само споразумом послодавца и запосленог, али споразум мора, као и уговор, да буде закључен у писменој форми, при чему у њему мора бити означено до ког датума се радни век продужава. Из околности да је тужилац до краја календарске 2017. године остао у радном односу код туженог у обостраном интересу, како је утврђено, не произлази да је остварен негативан услов у смислу напред образложене садржине законске норме, јер нема споразума у писаној форми.

Наводи ревидента, којима се указује на одредбу члана 185. став 5. Закона о раду, су поновљени наводи изнети током поступка, које су нижестепени судови правилно ценили. Одредбом члана 185. став 5. Закона о раду прописано је да запосленом престаје радни однос даном достављања решења, осим ако овим законом или решењем није одређен други рок. Решењем према којем је тужиоцу престао радни однос јесте одређен дан престанка радног односа 31.12.2017. године. Не произлази да је решење супротно цитираној одредби закона, тим пре што је законски разлог за престанак радног односа који је тужени применио у конкретном случају испуњен пре наведеног датума.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранко Станић с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**